

тѣй щото по някога и менѣ е мѣчно да глѣдамъ на бобрѣжъ тѣхъ имѣ. Тяхъ ли трябва да обвиняваме? . . .

— Менѣ, отъ това, ми не е по леко.

— Нѣ азъ и не мисля да ви утѣшавамъ.

— Извинете ми, прекъсна мя той, и бърже ся радигна. — Азъ сички и сѣкыго вече мразя, моля ви глѣдайте на менѣ като на людѣ човѣкъ. А пѣкъ азъ и наистена сѣмъ людѣ

Той наскоро ся отдѣли. Кѣкво ся случи ис'послѣ съ него — не зная.

Познавахъ азъ юще единъ младъ художникъ. Дошелъ той въ Св. Горѣ пѣргавъ, здравъ, пѣленъ отъ различни надежды, и, като художникъ, доста мечтателенъ. Безъ кахѣръ, съ смѣхъ, ми разказваше той за нѣжни тѣ си приключенія, предполагаше да снѣма видове отъ Св. Горѣ и да ги издава, горѣщо мечтаяше той за свѣтлѣ бѣдѣщностъ. Подиръ чѣтыри мѣсяца, нѣкий пакъ ся срѣцнахме — не помня дѣ; забѣлѣжихъ чѣ бѣ помѣршавелъ и пожателъ, въ него ся появи някаква си лоша замисленность.

— Е, дѣпъ скоро ви искастри Св. Гора, рѣкохъ му азъ.

— Да, въздухъ тѣ е лошъ тука, отговори той. Нѣ, не е на шѣгъ, менѣ Св. Гора ма занимава, тука има много любѣщны и непонятны работы.

— Ами рисованія та ви?

— Вървятъ по малко.

— Ще ги издавате ли?

— Не, азъ тѣй, за себѣ си само А чѣ нѣма кога, да кажа право то, работа имамъ много, а когато имамъ свободно време, ходя на цѣрквѣ съ братія та. Менѣ ми харѣсѣхъ службы тѣ.

— Ами калугеры тѣ?

— Между тяхъ има много фанатици, нѣ има и великы хора.